

MONSTRUM (5) *sb n*

o jasne.

sg indecl monstrum (4). *ϕ pl G monstr(o)w* (1).

Sł stp, Cn brak, Linde XVIII w.

Dziwna, niezwykła istota, potwór, straszycło, poczwara [monstrum – potwora Mymer¹ 28; – dziw, potwora BartBydg; – dziw, nadprzyrodzona rzecz Mącz 231c; – dziw, cud Calep; płód dziwny niezwyuczajny, potwora – monstrum Cn] (5) : Biskup Rzymfki/ podobnoby musiał być głową/ wżytkich inżych głow nązwány/ o iákim monstrum do tego cżálu fłyhác nie było? NiemObr 47; Iedno fie práwo łtanowi/ áby náród dla rozmáitości praw niełtał fie monstrum, cudem o wielu głow. SarnStat 49.

W porównaniu (1): Boże áby fie tákich/ iáko monftrow iákich/ máło náydowáło/ ktorzy frożfzey niżli bełtye nieludzkości y krwie rozłania pełni fą SkarKazSej 670a.

Wyrażenie: lat. »monstrum marinum« = olbrzymie straszycło morskie, tu w nawiązaniu do mitologii (1): Monstrum marinum et Belua. Potwora morfka. KlonFlis B4v marg.

Szereg: »monstrum abo dziw« (1): Bo być Kriřtus rořciágác miał rękę fwą od niebá áż do pieklá/ wedle cżłowiczeńńthwá fwego/ tedyćby to było monfttrum ábo iáki dziw przeciwo rozumowi łudzkiemu. RejPos 78.

Synonimy: cud, dziw, potwora, straszycło.

AKtt